

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Helena Ciepla (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Henryk Pietrkowski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi E. K. i J. S.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 6 lutego 2006 r. sygn. akt I ACa (...) wydanym w sprawie z powództwa E. K. i J. S.

przeciwko Kopalni Węgla K.(...) - Spółce Akcyjnej w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 września 2008 r.,
zażalenia powodów na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 5 czerwca 2008 r.,
sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 5 czerwca 2008 r. odrzucił skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 6 lutego 2006 r., wydanym w sprawie z powództwa E. K. i J. S. przeciwko Kopalni Węgla K.(...) S.A. w K.

W skardze z dnia 20 maja 2008 r. zarzut nieważności postępowania (art. 405 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 2, 4, 5 k.p.c.) uzasadniony został stwierdzeniem, że z dniem 31 października 2002 r., tj. z chwilą przejścia na emeryturę prezesa zarządu pozwanej spółki nie miała ona zdolności sądowej i procesowej. Powodowie nadto podnieśli, że

pełnomocnictwo udzielone dnia 7 września 2000 r. adwokatowi, który reprezentował stronę pozwaną „stało się nieważne” z dniem przejścia prezesa pozwanej spółki na emeryturę. Nowe pełnomocnictwo udzielone adwokatowi przez zarząd strony pozwanej, złożone zostało przy piśmie wniesionym do sądu drugiej instancji w dniu 13 września 2006 r., co zdaniem skarżących oznacza, że strona pozwana nie była należycie reprezentowana zarówno w postępowaniu przed sądem pierwszej jak i drugiej instancji.

Sąd Apelacyjny, badając wniesioną skargę stwierdził, że w przypadku wznowienia postępowania z powodu nieważności (art. 401 k.p.c.) termin do wniesienia skargi opartej na podstawie z art. 401 pkt 2 k.p.c. rozpoczyna bieg - zgodnie z art. 407 k.p.c. - w dniu, w którym strona dowiedziała się o wyroku. Z protokołu ogłoszenia wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 6 lutego 2006 r. wynika, że powodowie stawili się osobiście, zatem dowiedzieli się o wyroku w dniu jego ogłoszenia. Odpisy wyroku z uzasadnieniem doręczone zostały powodom w dniu 22 marca 2006 r. Powodowie, składając w dniu 20 maja 2008 r. skargę o wznowienie postępowania uchybili zatem trzymiesięcznemu terminowi do jej wniesienia. Skarga podlegała więc odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie powodowie stwierdzili, że stanowisko Sądu Apelacyjnego jest nieuzasadnione, gdyż - zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. - skargę o wznowienie postępowania wnosi się w terminie trzymiesięcznym, liczonym od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, nie zaś - jak przyjął Sąd Apelacyjny - od dnia, w którym strona dowiedziała się o wyroku. Powodowie podnieśli, że o postępowaniu się przez pełnomocnika strony pozwanej „nieważnym pełnomocnictwem” powzięli wiadomość, przeglądając akta sprawy w dniach 22-25 lutego 2008 roku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Początek biegu terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania zależy od podstawy wznowienia (art. 407 k.p.c.). Skarżący żądali wznowienia postępowania z powodu nieważności, twierdząc, że ich przeciwnik procesowy w toku postępowania sądowego utracił zdolność sądową i procesową (art. 401 k.p.c.). Trzymiesięczny termin do wniesienia skargi opartej na tej podstawie wznowienia liczy się – zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. – od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia. Skoro skarżący twierdzą, że o tej podstawie wznowienia dowiedzieli się w dniach 22-25 lutego 2008 r., natomiast skargę wniesli w dniu 20 maja 2008 r., to w przypadku potwierdzenia tych okoliczności należałoby przyjąć, że skarga złożona została w terminie. Sąd

Apelacyjny nie badał okoliczności dotyczących tej podstawy wznowienia oraz zachowania terminu skargi opartej na wspomnianej podstawie.

Pamiętając o tym, że samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający ustawie nie oznacza, że skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1968 r., I CZ 122/67, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 154), należało uznać, że skarga powodów nie została oparta na ustawowej podstawie, skoro - wbrew twierdzeniom skarżących - strona pozwana na żadnym etapie postępowania sądowego nie utraciła ani zdolności sądowej, ani zdolności procesowej. Okoliczność, że prezes zarządu pozwanej spółki przeszedł na emeryturę nie stanowi przyczyny powodującej utratę przez stronę, która jest osobą prawną jej zdolności sądowej i procesowej.

Skarżący żądali wznowienia postępowania także z powodu nieważności wywołanej brakiem należytej reprezentacji strony pozwanej (art. 401 pkt 2 k.p.c.). Skarga o wznowienia postępowania z powodu nieważności wywołanej brakiem należytej reprezentacji (art. 401 pkt 2 k.p.c.) przysługuje w terminie wskazanym w art. 407 k.p.c. tylko tej stronie, która była nienależycie reprezentowana i przez to ona sama lub jej organ lub ewentualny przedstawiciel ustawowy nie wiedzieli o toczącym się postępowaniu. Tylko taka strona może znaleźć się w sytuacji, o której mowa w art. 407 k.p.c., bowiem tylko do takiej strony może odnosić się sformułowanie „dowiedziała się o wyroku”. W przeciwnym razie nie byłoby w ogóle możliwe obliczanie terminu przewidzianego w art. 407 § 1 *in fine* k.p.c. Powodowie nie znaleźli się w takiej sytuacji, nie mogą więc opierać skargi o wznowienie na tej podstawie, co oznacza, że wskazany przez nich sposób obliczania terminu do wniesienia skargi nie mógł mieć zastosowania.

Z przytoczonych względów zaskarżone postanowienie, mimo błędnego uzasadnienia, odpowiada prawu. Zażalenie podlegało więc oddaleniu (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).